

4. STUDIJA

VREMENA NEZNABOŽACA

Što su „vremena neznabožaca“? — Njihov početak, trajanje i kraj 1914 A.D. — Popratni događaji — Događaji koji slijede — Doslovno i simbolično vrijeme — Izvanredna predstava — Sadašnje naznake — Božje Kraljevstvo svrgava neznabožačku vladavinu — Stoga organizirano prije nego ona završi — Prije 1914 A.D. — Zašto mu se neznabožačka kraljevstva suprotstavljaju — Kako će ga i zašto na koncu svi radosno prihvatiti — „Doći će želja svih naroda.“

JERUZALEM će gaziti neznabošci dok ne završe vremena neznabožaca." Luka 21:24

Pojam „vremena neznabožaca“ naš je Gospodin primjenio na taj interval u zemaljskoj povijesti između uklanjanja predodžbenog Božjeg Kraljevstva, Kraljevstva Izraela (Ezek. 21:25-27), i uvođenja i uspostave njegove protuslike, pravog Božjeg Kraljevstva, kada Krist dolazi da „bude proslavljen sa svojim svetima i da mu se u taj dan dive svi koji su povjerovali.“

Tijekom tog intervala, vlast nad zemljom će vršiti neznabožačke vladavine; i Izrael, i tjelesni i duhovni, trebao je biti i jeste podložan tim silama sve dok njihovo vrijeme ne istekne. Iako Bog ne priznaje i ne pohvaljuje te vladavine, on priznaje njihovu vlast. Drugim riječima, on je iz mudrih ciljeva dopustio njihovu vlast na određeno vrijeme.

Vlast nad zemljom je prvobitno bila dana Adamu, da si ju podloži i posjeduje je i vlada njome u pravednosti. (1. Mojs. 1:28) Adam je promašio, i vlast izgubljena zbog grijeha, bila mu je oduzeta. Anđelima je zatim bilo dopušteno da imaju kontrolu. Međutim, umjesto podizanja pale rase, neki od njih „nisu zadržali svoj prvobitni položaj,“ nego su pali u grijeh. Nakon potopa, Bog

je objavio Abrahamu svoj naum da donese potrebnu pomoć za grešnu, umiruću rasu kroz njegovo potomstvo, podižući između njih velikog osloboditelja, vladara i učitelja, rekavši, „I preko potomstva tvojega blagoslovit će se svi narodi na zemlji.“

Bila je to najranija naznaka, nacionalne, sveopće vlasti nad zemljom. I ta naznaka koja dolazi od Boga, podrazumjevala je posebnu prikladnost, i naročitu superiornost ovog vladara nad i iznad svih drugih, i da bi bila prednost za sve čovječanstvo podložiti se takvom vladaru. Da je to obećanje Abrahamu ispunjavalo srca i umove njegovog potomstva, Izraela, i bilo dobro poznato njihovim rođacima, Moapcima i Edomcima, u to ne može biti sumnje. Da bi takva nacionalna nada postala poznata drugim nacijama moguće je; i kao takvo, ponos bi začeo u njima želju da budu glavna nacija, i da imaju sveopću vlast, kao da su svakom pogledu bili u stanju i prikladni vladati i poučavati, i tako blagosloviti druge narode, kao bilo koje od Abrahamovog potomstva.

Izraelska nada postizanja sveopće vlasti, ne izborom nacija da ju imaju tako, nego Božjim izborom i moći koja se očitovala u njihovu korist, čini se da se isto proširilo i na druge narode. U svakom slučaju, nalazimo da su ti neznabožački kraljevi i narodi prihvatili njihove vlasti kao naklonost od bogova koje su obožavali. I ista misao još uvijek prijanja uz svakog sitnog vladara i kneza, isto tako kao i moćnim vladarima i carevima. Bez obzira koliko bili mentalno ili fizički slabi, i bez obzira koliko opaki i neprikladni da vladaju bilo sobom bilo drugima, oni do gotovo suludog stupnja posjeduju ideju da ih je Bog posebno izabrao i njihove obitelji da vladaju nad i „BLAGOSLIVLJU“ (?) svom zemljom. Ova teorija, prihvaćena od strane mnogih masa, oslikana je na medaljama, kovanicama, i državnim papirima u riječima, „Kralj-----milošću Božjom.“

Tako, dok je Izrael čekao i nadao se obećanoj vlasti nad zemljom, i često pretpostavljao da je upravo unutar dosega njene realizacije, posebno pod kraljevima Davidom i Salamunom, želja za univerzalnim carstvom postala je općom među drugim narodima. I kada je Bog trebao ukloniti krunu sa Izraela dok ne dođe pravo potomstvo obećanja da preuzme vlast, on je odlučio dopustiti neznabožačkim kraljevstvima da preuzmu kontrolu i iskušaju eksperiment vladanja svijetom, da bi tako i svijet mogao naučiti ispraznost svojih vlastitih napora samovladanja dok su u sadašnjem grešnom stanju. Kao što je dao vlast izgublenu od Adama anđelima, da pokažu svoju nesposobnost da vladaju i blagoslove svijet, tako je i sada predao tu vlast neznabošcima, da probaju s njihovim različitim metodama, bez njegove pomoći. Ove različite *eksperimente* Bog je dopustio, kao mnogo vrijedne i neophodne pouke, ispunjavajući tako vremenski interval sve dok ne dođe Gospodnji Pomazanik, onaj čije je pravo i preuzme vlast i ostvari sve njegove milostive naume.

S obzirom da je Izrael po tijelu bio predodžba duhovnog Izraela, Evandeoske Crkve, koja je također u svom uzvišenom smislu nazvana „kraljevsko svećenstvo, sveti narod“ (1. Pet. 2:9) i koja će u svoje vrijeme vladati i blagosloviti sve narode, tako je i njihovo kraljevstvo u nekim pogledima bilo predodžba Kristovog kraljevstva. Prema tome, kad je došlo vrijeme da Bog preda vlast nad zemljom neznabožačkoj vladi, bilo je prikladno da najprije makne predodžbenu krunu sa Izraela, i da predodžbeno kraljevstvo više ne bude priznato. To je i učinio, objavljujući da su se *pokazali neprikladnima* za uzdizanje do sveopće vlasti, postajući iskvareni, isprazni, i idolopoklonici kao što su srazmjerno tome postigli nacionalnu različitost. To je bilo u danima kralja Sidkije; i božanska odluka bila je

izražena u ovim prorokovim riječima: „ovako veli za te svemogućí Gospodin: Dolje s tim povezom oko glave! Dolje s tom krunom! To nije to. Nisko se mora uzvisiti, visoko poniziti. Uništit ću, uništit ću, uništit ću ga, i neće ga više biti dok ne dođe onaj kome po pravu pripada: njemu ću ga dati.“ (Ezek. 21:25-27)

Ovo svrgavanje krune, ili vlasti, bilo je ostvareno. Najprije je bilo predano Babilonu, zatim Medo-Perziji, onda Grčkoj, i na koncu Rimu. Karakter tih carstava, kako je zabilježeno na stranicama povijesti, savršeno se slaže s proročanskim opisima, kako su prikazani u Nebukadnezarovo viziji o velikom liku i u Danijelovoj viziji o četiri zvijeri. Ovo svrgnuto stanje Izraelske vlasti trebalo se nastaviti sve dok ne dođe Krist, koji je kupio sa svojom dragocjenom krvlju, i preuzme vlast. Kao što smo vidjeli, Njegovo će kraljevstvo biti peti imperij, Kraljevstvo Božje pod svim nebesima. Međutim za razliku od prethodne četiri vlasti koje su bile dozvoljene na određeno vrijeme, i stoga priznate, premda ne s odobravanjem, ovo će biti priznato i uspostavljeno od Boga, kao njegov predstavnik na zemlji. To će biti Božje Kraljevstvo, Kraljevstvo Jehovinog Pomazanika. Biti će uspostavljano postupno, tijekom velikog vremena nevolje, s kojom će završiti Evanđeosko doba, i usred koje će sadašnje vlasti biti potpuno okončane, proći u velikom metežu.

U ovom poglavlju predstavljamo Biblijski dokaz koji dokazuje da će puni kraj vremena nezabožaca, odnosno, puni kraj njihovog roka vladanja, biti dosegnut 1914. A.D.; i da će taj datum vidjeti raspadanje vladavine nesavršenog čovjeka. I možemo zapaziti, da ako je to pokazano kao činjenica koja je čvrsto utvrđena u Bibliji, to će onda dokazati:

Ponaprije, da će tog datuma, Božje Kraljevstvo, za koje nas je naš Gospodin učio moliti, govoreći, „Dođi Kraljevstvo tvoje,“ početi preuzimati vlast, i da će potom za kratko biti „podignuto,“ ili čvrsto uspostavljeno, na zemlji, na ruševinama sadašnjih institucija.

Kao drugo, To će dokazati da će onaj koji ima pravo da preuzme vlast, tada biti prisutan kao novi Vladar zemlje; i ne samo to, nego će to također dokazati da će on biti prisutan neko vrijeme prije tog datuma; zato što je svrgavanje tih neznabožičkih vladavina direktno prouzročeno time što ih on razbija u komadiće kao posudu lončarsku. (Psal. 2:9; Otkr. 2:27) i uspostavljanjem na njihovom mjestu vlastitu pravednu vladavinu.

Kao treće, To će dokazati da će neko vrijeme prije kraja svrgavanja posljednji pripadnik božanski priznate Kristove crkve, „kraljevskog svećenstva,“ „tijela Kristovog,“ biti proslavljen sa Glavom; zato što svaki član treba vladati s Kristom, biti s njim sunasljednik u Kraljevstvu, i ono ne može biti u potpunosti „podignuto,“ bez ijednog člana.

Kao četvrto će dokazati da od tog vremena pa nadalje Jeruzalem više neće biti gažen od neznabožaca, nego će ustati iz prašine božanske nemilosti, u čast; zato što će „vremena neznabožaca,“ biti ispunjena, ili završena.

Kao peto će dokazati da će od tog datuma ili ranije sljepoća Izraela biti maknuta; zato što se njihovo „djelomično otvrdnuće,“ treba nastaviti „*dok* ne uđe punina pogana“ (Rim. 11:25) ili, drugim riječima, sve dok ne bude bio u potpunosti izabran između neznabožaca puni broj, onih koji trebaju biti članovi tijela ili nevjeste Kristove.

Kao šesto će dokazati da će veliko „vrijeme nevolje kakve ne bijaše otkako je naroda,“ doseći svoj vrhunac u svijetom raširenoj

vladavini anarhije; i tada će ljudi naučiti da utihnu, i da spoznaju da je Jehova Bog i da će on biti uzvišen na zemlji. (Psal. 46:10) Stanje stvari o kojima se simboličnim jezikom govori kao o bjesnim morskim valovima, topljenju zemlje, padanju gora i gorenju nebesa tada će proći, i tada će „nova nebesa i nova zemlja,“ sa svojim miroljubivim blagoslovima biti prepoznati od nevoljom uznemirenog čovječanstva. Međutim Gospodnjeg Pomazanika i njegov pravovaljani i pravedni autoritet najprije će prepoznati jedna grupa Božje djece dok bude prolazila kroz veliku nevolju—klasa predstavljena sa m i t na Karti Vjekova (vidi također str. 235 – 239, prvog sveska); nakon toga upravo pred njen kraj, tjelesni Izrael; i na koncu čovječanstvo općenito.

Kao sedmo dokazat će da će *prije tog datuma* Božje Kraljevstvo, Organizirano u moći, biti na zemlji i tada udariti i razbiti neznabožачki lik (Dan. 2:34)—i potpuno asimilirati moć tih kraljeva. Njegova vlastita moć i vlast biti će uspostavljeni jednako brzo kako sa svojim različitim utjecajima i sredstvima ono bude drobilo i razbijalo „vlasti koje postoje“—civilne i crkvene—željezo i glinu.

Početak vremena neznabožaca, 606. pr. Kr.

Riječi našeg Gospodina, „sve dok se ne *ispune vremena** pogana,“ podrazumijevaju da vremena neznabožaca moraju imati točno određen rok; jer se za neodređeno i neograničeno razdoblje ne bi reklo da se treba ispuniti. Prema tome, neznabožачka je vladavina imala početak, trajat će *određeno vrijeme*, i završit će u određeno vrijeme.

*Grčka riječ ovdje prevedena s „vremena“ je kairos, što označava točno određeno vrijeme. Ista ta riječ je prevedena sa „vremena“ u sljedećim recima: Marko 1:15; 1. Tim. 6:15; Otkr. 12:14; Djela 3:19; 17:26. Riječ „razdoblja“ u Djelima 1:7 potječe od iste grčke riječi.

Biblija jasno ukazuje na početak tih vremena neznabožaca. Zato ako nam da duljinu određenog razdoblja, ili roka neznabožačke vlasti, možemo tada točno znati kada će završiti. Biblija nas informira o tom određenom razdoblju, koje se mora ispuniti; međutim to je bilo učinjeno na takav način da se nije moglo razumjeti kad je bilo pisano, niti dok protok vremena i povijesnih događaja nije bacilo svoje svjetlo na to; a čak i tada samo od onih koji su bdjeli i koji nisu bili opterećeni svjetovnim brigama.

Biblijski dokaz je jasan i snažan da su „vremena neznabožaca“ razdoblje od 2520 godina, od godine 606 pr. Kr. do i uključujući 1914. A.D. Ovaj rok sveopće vlasti kojeg su dobile neznabožačke vladavine, kao što smo već vidjeli, počeo je s Nebukadnezarom—ne kad je počelo njegovo vladanje, nego kada je prošlo Gospodnje predodžbeno kraljevstvo, i vlast nad cijelim svijetom bila ostavljena u ruke neznabošcima. Prema tome datum početka vremena neznabožaca, je definitivno označen kao vrijeme uklanjanja krune Božjeg predodžbenog kraljevstva, sa Sidkije, njihovog posljednjeg kralja.

Prema riječima proroka (Ezek. 21:25-27), kruna je bila oduzeta Sidkiji; i Jeruzalem je bio opkoljen s Nebukadnezarovom vojskom i ostavljen u ruševinama, i tako je ostao sedamdeset godina—sve do obnove u prvoj godini Kira. (2. Ljet. 36:21-23) Premda je Jeruzalem tada bio obnovljen, i izgnanici se vratili, Izrael više nije imao drugog kralja od tada pa do danas. Premda su se bili vratili u svoju zemlju i dobili osobne slobode od Kira, oni su, kao narod, bili uzastopno podloženi Perzijancima, Grcima i Rimljanima. Pod jarmom posljednjih živjeli su u vrijeme kad se dogodio prvi dolazak našeg Gospodina, Pilat i Herod tada su bili zastupnici Cezara.

Imajući te činjenice pred sobom, možemo lako utvrditi datum

početka vlasti vremena neznabožaca; jer je prva godina vladavine Kira veoma jasno utvrđen datum—i svjetovna i vjerska povijest s naglašenom jednoglasnošću slažu se s Ptolomejevim kanonom koji ju stavlja u 536. pr. Kr. I ako je 536. pr. Kr. bila godina kada je završilo sedamdeset godina opustošenja Jeruzalema i počela obnova Židova, tada slijedi da je njihovo kraljevstvo bilo svrgnuto sedamdeset godina prije 536. pr. Kr., naime, 536 plus 70, ili 606. pr.Kr. To nam daje datum početka vremena neznabožaca—606. pr.Kr.

Priznajući Božje prepuštanje moći tim svjetskim ili neznabožackim vladavinama, mi znamo ne samo da ona neće uspjeti, i biti svrgnuta, i da će ih naslijediti Kristovo Kraljevstvo kad njihova „vremena“ isteknu, nego također da Bog neće uzeti vlast od njih, i dati ga svom Pomazaniku, sve dok taj rok ne istekne—„dok ne završe vremena neznabožaca.“ Kao posljedica toga mi smo upravo ovdje čuvani od lažne ideje u koju je Papinstvo dovelo svijet—da je Kraljevstvo Božje *bilo podignuto* na Pedesetnicu, i bilo još potpunije uspostavljeno, kada je, kako se tvrdilo, Rimsko carstvo bilo obraćeno na Kršćanstvo (Papinstvo), i postiglo i zemaljsko i duhovno carstvo u svijetu. Mi vidimo iz ovog proročanstva o vremenima neznabožaca da je ova tvrdnja od strane Rimske crkve, i manje ili više odobrena od Prostestanata, lažna. Mi vidimo da te nacije koje i Papinstvo i Protestantizam označuju Kršćanskim nacijama i čija područja vladanja nazivaju Kršćanskim svijetom (naime Kristovim Kraljevstvom), nisu takva. Oni su „kraljevstva ovog svijeta,“ i sve dok se njihova „vremena“ ne ispune Kristovo kraljevstvo neće zavladatai, premda će se organizirati i pripremati učiniti to nekoliko godina ranije s kojima završavaju vremena neznabožaca, dok će se ova kraljevstva tresti, raspadati, i padati u anarhiju.

Tijekom Evandeoskog doba, Kristovo je kraljevstvo postojalo

jedino u svojoj početnoj fazi, u svom poniženju, bez moći ili prednosti vladanja—bez krune, posjedujući jedino žezlo obećanja: neprepoznato od svijeta, i podložno „vlastima koje postoje“—neznabožačkim kraljevstvima. I nasljednici nebeskog kraljevstva moraju tako nastaviti, sve do vremena koje je za njih određeno da vladaju zajedno s Kristom. Oni će dobiti vlast tijekom vremena nevolje s kojim završava ovo doba, međutim njihova „vladavina“ pravednosti nad svijetom ne može prethoditi 1915. A.D.—kada su vremena neznabožaca istekla. Stoga je dužnost Crkve strpljivo čekati određeno vrijeme za svoju pobjedu i slavnu vladavinu: držati se odvojeno od kraljevstava ovog svijeta kao stranci, privremeni stanovnici, tuđinci; i, kao nasljednici dolazećeg kraljevstva, usredotočiti svoje nade i ambicije na njega. Kršćani bi trebali priznati pravi karakter tih kraljevstava, i dok se drže odvojenima od njih, trebali bi im uzvratiti dužno poštovanje i poslušnost, zato što im je Bog dopustio vladati. Kao što Pavao naučava, „Svaka duša neka se podlaže višim vlastima. Jer nema vlasti osim od Boga.“ (Rim. 13:1)

Niti tjelesni Izrael ne može doći na svoje davno obećano nasljedstvo sve do tog vremena, premda će pripremni koraci prethodno biti poduzeti; jer Bog neće u potpunosti uspostaviti niti zemaljski niti duhovni dio svog Kraljevstva sve dok ovaj rok za neznabošce ne istekne.

Kruna (vlast) bila je uklonjena od Božjeg naroda (i duhovnog i tjelesnog potomstva) sve dok ne završe vremena neznabožaca—u slavnoj prisutnosti Mesije koji neće biti samo „Kralj Židova,“ nego „Kralj nad svom zemljom, u taj dan.“ Neki možda misle da je ovo uklanjanje krune od Izraela bilo kršenje obećanja, „Od Jude se žezlo neće udaljiti, ni vladalački štap od nogu njegovih, dok ne dođe Onaj kojemu pripada.“ (1. Mojs. 49:10) Međutim, zapazi razliku između *krune* i *žezla*; jer,

premda je kruna uminula u danima Sidkije, žezlo, kao što ćemo vidjeti se nije udaljilo sve dok šesto trideset i devet godina poslije—kad je naš Gospodin Isus, iz plemena Jude i potomstva Davidova po tijelu, bio priznat od Boga, postavši pravovaljani i jedini nasljednik davno obećanog žezla zemlje.

Božje obećanje Abrahamu, obnovljeno Izaku i Jakovu, bilo je da iz njihovog potomstva treba doći veliki izbavitelj, koji ne treba samo da blagoslovi i uzvisi njihov narod u svijetu, nego koji treba „*blagosloviti* SVE narode na zemlji.“ S vremenom je izgledalo kao da je Mojsije, veliki Zakonodavac i osloboditelj, bio taj obećani; međutim on je proročanski objavio narodu, „Proroka *poput mene* od braće tvoje podići će ti Gospod, Bog tvoj,“ ukazujući tako da je on bio samo predlika onoga koji je trebao doći; i Mojsije je umro. Zatim se obećanje, „Od Jude se žezlo neće udaljiti,“ suzilo na očekivanje iz tog plemena. I sva su se druga plemena u nekoj mjeri uhvatila Jude u onoj mjeri u kojoj su imali vjeru u Božja obećanja, očekujući blagoslov u svezi s Judom, u određeno vrijeme.

Kad je iz obećanog plemena ustao Kralj David, njegove su pobjede vodile do velikih očekivanja proširenog kraljevstva, čiji se utjecaj trebao proširiti i obuhvatiti svijet, i *podložiti* sve narode Zakonu. I kada su Salamunova svjetski poznata mudrost i veličina bile na svom vrhuncu, zasigurno je izgledalo kao da im je kruna *sveopće vlasti* bila gotovo nadohvat ruke. Gospodnje obećanje Davidu da će jednoga od njegovih *potomaka* postaviti da sjedi na njegovom prijestolju zauvijek, suzilo je obećanje u plemenu Jude na *jednu obitelj*, i to obitelj koja je već bila na prijestolju Izraela. I kada je bio podignut Salamunov veličanstveni Hram, i njegovih stotine pjevača i svećenika bilo imponzantan spektakl; kada je Salamunova slava zbog mudrosti i bogatstva bile svijetom raširena; kada su mu kraljevi slali darove i željeli njegovu naklonost; i kad je kraljica od Šebe došla s

darovima vidjeti ovog najčuvenijeg i uglednog kralja kojeg je svijet ikada poznao, nikakvo čudo što su se Židovska prsa povećala s nadom i ponosom, kako se činilo da je nadohvat ruke dugo očekivani trenutak za uzvišenje potomstva Abrahamovog, i blagoslova svih naroda kroz njega.

Ogorčenje je bilo njihovo razočaranje, kad je nakon Salamunove smrti, kraljevstvo bilo rastrgano, i na koncu potpuno svrgnuto, i narod koji je očekivao da će vladati svim nacijama i blagosiljati ih kao Božja sveta nacija bio je kao zarobljen odveden u Babilon. „Pokraj rijeka Babilonskih sjedili smo i plakali sjećajući se Siona.“ (Psal. 137.)

Međutim, premda je kruna bila uklonjena, naime, premda je *moć* da čak vladaju i nad sobom bila uzeta od njih, *pravo* vladanja (žezlo), prvobitno sadržano u Božjem obećanju, nije bilo uklonjeno. Iako je sveopća vlast bila dana Nebukadnezaru i njegovim nasljednicima, kako je prikazano u velikom liku, i sa četiri velike zvijeri, ipak se to trebalo nastaviti jedno ograničeno razdoblje. Prvobitno obećanje Izraelu mora biti ispunjeno – kruna je bila uklonjena, međutim žezlo je ostalo dok ne dođe Šilo. To je čak bilo istaknuto u dekretu protiv Sidkije: Odloži krunu—Uništiti ću krunu, *dok* ne dođe onaj koji po zakonu ima *pravo na nju*, i njemu ću je dati.

Dok je savez sklopljen sa Abrahamom obećao vladanje i blagosiljanje svijeta kroz njegovo potomstvo, savez Zakona sklopljen sa Izraelom, Abrahamovom djecom, suzio je i ograničio taj Abrahamski savez, tako da će jedino takvi koji budu potpuno i savršeno slušali Zakon, moći tvrditi, ili imati ikakvo pravo za nadati se, imati udjela u vladanju i blagosiljanju obećanom u Abrahamskom savezu. Izgleda da je ta činjenica dovela do formiranja sekte Farizeja, koji su tvrdili da ispunjavaju svaku pojedinost Zakona besprijeckorno, i koji su se „pouzдали u sebe da su bili *pravedni* a prezirali druge,“ nazivajući ih,

„poreznicima i grešnicima“ a sebe „djecom Abrahamovom,“ nasljednicima obećane vlasti koja treba blagosloviti svijet.

Jasno i snažno učenje našeg Gospodina Isusa dijelom je bilo usmjereno protiv Farizejskih pogrešaka, koji su pretpostavljali da je njihova pažljiva izvedba nekih od izvanjskih ceremonija Zakona bilo potpuno poštivanje njegovog duha i slova. Naš je Gospodin naučavao ono što svi kršćani sada znaju, da je Zakon kad ga se gleda u svoj njegovoj punini, toliko veličanstveno savršen, i da je čovjek toliko pao i *nesavršen*, i toliko napadnut sa iskušenjima kako izvana isto tako i slabostima iznutra, da nitko od njih eventualno ne bi mogao držati Zakon savršeno niti se pozivati na Abrahamski blagoslov. Osuđivanja farizejstva od našeg Gospodina se ne bi trebalo shvatiti kao prigovore na njihova nastojanja da besprijekorno drže Zakon; niti ih je okrivljavao za neuspjeh da u potpunosti drže Zakon, što nijedan nesavršen čovjek ne može. Međutim on je okrivljavao njihovo licemjerstvo, jer su zavaravali sami sebe i druge pozivajući se na savršenstvo i svetost, za koje su oni isto tako kao i drugi mogli vidjeti da je samo čišćenje vanjštine, dok su im srca i dalje bila nečista i neposvećena. On ih je ukorio jer su imali samo formu pobožnosti, i službu usana, dok su njihova srca bila daleko od Boga. Stoga, kao što su naš Gospodin i Pavao objavili, nitko od njih zaista nije niti je to zaista *mogao* držati Zakon savršeno (Ivan 7:19; Rim. 3:20), premda su možda mogli doći mnogo bliže savršenom obdržavanju njegovih zahtijeva nego su to učinili.

Naš Gospodin nije samo objavio riječima da puno značenje Zakona treba biti, „Ljubi Gospoda, Boga svojega, *svim* srcem svojim i *svom* dušom svojom i *svim* umom svojim i ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe,“ nego je on to *pokazao* sa svojim potpunim predanjem volji i planu Božjem, u svom izbjegavanju bilo kakvog svog plana i ambicije, i od sve sebičnosti – čineći od sveg srca volju Božju sa *svim* svojim

srcem, umom, dušom i snagom i ljubeći svog bližnjeg kao sebe—sve to čak do u *smrt*.

Stoga ispunjavanjem njegovih uvjeta—savršenim slušanjem Zakona, kako to nitko drugi iz ljudske obitelji *nije mogao*—naš je Gospodin Isus *postao nasljednikom svih blagoslova obećanih u tom Savezu Zakona sklopljenim sa Izraelom na Gori Sinaj; i tako se isto pokazao POTOMSTVOM ABRAHAMOVIM na kojeg se sada primjenjivalo cijelo Abrahamsko obećanje*. Naš si je Gospodin tako osigurao *žezlo* (obećano pravo ili autoritet zemaljske vlasti) za koje je stoljećima bilo obećano da će biti zaslužno i dano nekome u plemenu Jude i obitelji Davida. Velika nagrada, kojoj se Izrael bio nadao, težeći i čeznući za njome stoljećima, bila je na koncu osvojena od Lava (jakog) iz plemena Jude. Došlo je Šilo, veliki *mirotvorac*: onaj koji nije samo donio mir između Boga i čovjeka krvlju svog križa, kad je otkupio čovječanstvo od smrtno presude koja je s pravom bila na svima, nego će on također, kada uzme svoju veliku moć i počne vladati kao Kralj kraljeva i Gospodar gospodara, svrgnuti sve što je pogrešno i zlo i grijeh, i uspostaviti mir na sigurnom temelju svetosti. On je Knez Mira.

Kad je *žezlo (pravo)* pod savezom prešlo na našeg Gospodina Isusa, taj Savez Zakona je *okončao*; jer kako bi Bog mogao nastaviti *nuditi* drugima, pod bilo kojim uvjetima, nagradu koju je već osvojilo Šilo? Stoga, kao što Apostol objavljuje, „Krist ga je (Savez Zakona) uklonio i prikovao na križ.“ (Kol. 2:14)

Tako je „Knez Mira“ osigurao za svoje podanike i oprostjenje grijeha i obnovu, i uspostavio vječno kraljevstvo na temelju pravednosti, takvo kakvo se ni na koji drugi način nije moglo dovesti. Tako je ispunjeno predviđanje, „Od Jude se *žezlo* neće udaljiti, ni vladalački štap od nogu njegovih, *dok* ne dođe Onaj kojemu pripada.“ (1. Mojs. 49:10) Tada se je udaljilo od Jude, bilo je dano „Lavu (jakome, visoko

uzvišenom duhovnom stvorenju, Gospodinu slave) iz plemena Jude“ koji sada drži to žezlo (ili titulu autoriteta) kao Kralj kraljeva i Gospodar gospodara.

Čak i nakon sedamdeset godina zarobljeništva u Babilonu, kad su se neki vratili i ponovno izgradili Hram i gradske zidine, bilo je takvih koji su poštivali Božja obećanja i koji su „čekali na utjehu Izraelovu.“ Oni su se okupili oko plemena Jude, sjećajući se Božjeg obećanja da Zakonodavac, Izbavitelj, veliki Šilo ili mirotvorac treba doći iz tog plemena. Ali ajme! kad je onaj koji je napravio mir i pomirenje za bezakonje krvlju svog križa došao, oni su ga prezreli i odbacili, ne očekujući velikog Prvosvećenika, nego velikog generala.

Primivši žezlo i „svu moć“ kod svog uskrsnuća, zbog njegove poslušnosti sve do smrti, Šilo će zaista blagosloviti najprije Izrael—međutim ne tjelesni Izrael, jer nisu svi pravi Izraelci koji se tako zovu po tijelu. (Rim. 9:6) Šilo, *nasljednik*, traži i pronalazi djecu Abrahamovu po duhu—takve koji imaju Abrahamov stav vjere i poslušnosti, i među svojim sunarodnjacima i između neznabožaca—da budu narod za njegovo ime. (Djela 15:14) I „*nakon toga*“ [nakon što je sakupljanje njegove izabrane Crkve ostvareno—u žetvi ili kraju Evandeoskog doba, na kraju vremena neznabožaca] on će vratiti svoju naklonost i ponovno će izgraditi ruševine Izraelove, i na koncu svih naroda zemaljskih, na daleko boljoj osnovi nego je to ikada palo čovjeku na um. Onaj koji sada drži žezlo—„koji ima pravo“ vladati—će po isteku vremena neznabožaca će također primiti krunu; „i njemu će se puci pokoriti.“ (1. Mojs. 49:10) Žezlo ili titula „sva vlast i na nebu i na zemlji,“ bila mu je dana kod njegovog uskrsnuća, međutim on čeka od Oca određeno vrijeme—limit vremena

neznabožaca—prije nego preuzme u ruke svoju veliku moć i počne svoju slavnu vladavinu. (Vidi Otkr. 11:17, 18)

Sada imaj na umu datum početka tih vremena neznabožaca koji smo već utvrdili—naime 606, pr. n. e.—dok nastavljamo razmatrati dokaz koji dokazuje da njihovo trajanje od 2520 godina, koje završava 1914. A. D.

Ne možemo očekivati pronaći tu informaciju navedenu u tako mnogo riječi. Da je bilo tako navedeno, tada bi bilo poznato prije određenog vremena. Dana je na takav način da bude prikrivena sve do „vremena kraja.“ (Dan. 12:4, 10)

Riječi našeg Gospodina, „I Jeruzalem će gaziti pogani sve dok se ne ispune vremena pogana,“ ne samo da sugeriraju limit i određeno razdoblje neznabožacke vlasti, nego također ukazuju na misao da premda su duhovni isto tako kao i tjelesni Izrael bili pokoreni tim neznabožackim silama, ipak su ta „vremena“ nekako povezana i izmjerena na zemaljskom gradu, Jeruzalemu, i tjelesnom domu Izraelovom. I javlja se misao—Može li biti da je Bog prerekao nešto u vezi Izraelske povijesti a što će nam dati točnu mjeru tih „vremena“ na koje naš Gospodin ukazuje? To je upravo tako.

Osvrćući se na 3. Mojsijevu nalazimo zapisan izvještaj o blagoslovima i prokletstvima zemaljskog i fizičkog karaktera. Bude li Izrael vjerno slušao Boga, bit će blagoslovljeni više no drugi narodi; ako ne, snaći će ih izvjesna zla. U zaključku se ovako navodi: „I hodit ću među vama, i bit ću vam Bog, i vi ćete biti moj narod... Ali ako me ne poslušate i ne izvršite sve ove zapovijedi, ako odbacite moje odredbe... Okrenut ću se protiv vas, pa će vas poraziti neprijatelji vaši. Gazit će vas oni koji vas mrze, i bježat ćete kad vas nitko ne bude progonio. Uzalud ćete sjeme sijati, jer će ga vaši neprijatelji pojesti. *Ako me i unatoč*

tome ne poslušate, sedmerostruko [sedam vremena] ću vas kazniti za grijehе vaše.“ (3. Mojs. 26:14-18, 24, 28)

Ova prijetnja „*sedam vremena*“ kazne spomenuta je tri puta. Različite kazne spomenute prije „*sedam vremena*“ ukazuju na različita zarobljavanja od Asiraca, Moabaca, Midjanaca, Filistejaca, itd., itd., tijekom kojih se Božja skrb nad njima nastavila. Njegovo postupanje s njima bilo je „zapovjed na zapovjed, mjerilo na mjerilo, ovdje malo, ondje malo“; no ipak ih je zadržao, i kada su se pokajali i zavapili mu, on ih je čuo i uslišio, i izbavio ih od njihovih neprijatelja. (Suci 3:9, 15) Budući ta kažnjavanja nisu uspjela, on je primjenio na njih zaprijećenih sedam vremena: kruna je trajno bila uklonjena, i Izrael je, isto tako kao i sav svijet, bio podložen zvijskim silama na *sedam vremena*. Tako ih je zadesilo ono na što ih je Bog upozorio—„Ako me ni tada (prijašnja kažnjavanja) ne stanete slušati, karat ću vas još *sedam* puta (*vremena*) više za grijehе vaše.“

Veza u kojoj se sa „*sedam vremena*“ (više, nadalje, dodatno) zaprijetilo pokazuje da su uključivala konačnu i zaključnu kaznu za taj narod *nakon* što su druga kažnjavanja opetovano promašila obnoviti ih trajno. Kazna tih „*sedam vremena*“ imat će osmišljeni efekt temeljitog ponižavanja pred Gospodom, i tako ih pripremiti da prime njegove blagoslove. Tih *sedam vremena* dakle ukazuje na *duljinu vremena* tijekom kojeg neznabošci trebaju vladati nad njima. I nema sumnje da je naš Gospodin ukazao na to razdoblje od „*sedam vremena*“ govoreći o „*vremenima* neznabožaca.“

Vrijeme kada su ta manja porobljavanja i kažnjavanja ustupila mjesto ovoj konačnoj velikoj nacionalnoj kazni „*sedam vremena*“ bilo je, kao što je već pokazano, kad je bio uklonjen njihov posljednji kralj Sidkija—od kada je bilo jedno veliko razdoblje—prorečenih „*sedam vremena*“ ili 2520 godina.

U Bibliji je „*vrijeme*“ korišteno u smislu godine, bilo doslovna godina ili simbolična; međutim u vrijeme izricanja bilo kojeg proročanstva, ne može biti poznato da li je *vrijeme* na koje se ukazuje doslovno ili simbolično. Proroci su marljivo istraživali, ali uzalud, kako bi saznali na koje vrijeme, ili na *kakvo vrijeme* (doslovno ili simbolično), Duh u njima ukazuje. (1. Pet. 1:11) *Simbolična* godina kako je korištena u proročanstvu računala se na temelju mjesečeve godine – dvanaest mjeseci od po trideset dana svaki, ili tristo i šezdeset dana – svaki dan predstavljajući godinu. Prema tome, „vrijeme“ ili godina ako je simbolična, predstavlja tristo i šezdeset (360) simboličnih dana, i „sedam vremena“ predstavlja dvije tisuće pesto i dvadeset ($7 \times 360 = 2520$) simboličnih dana, ili 2520 doslovnih godina.

Pitanje koje se sada samo nameće je, Jesu li ovih „sedam vremena“ doslovni ili simbolični? Dali se oni odnose na sedam godina ili na dvije tisuće i petsto i dvadeset godina? Mi odgovaramo, to su bila simbolična vremena, 2520 godina. Ne može ih se razumjeti kao sedam doslovnih godina; jer Izrael je imao mnoga zarobljavanja s dužim trajanjem—na primjer, služili su kralju Mezopotamije osam godina (Suci 3:8), kralju Moaba osamnaest godina (Suci 3:14), kralju Jabinu dvadeset godina (Suci 4:2,3), Filistejcima jedno razdoblje četrdeset godina i drugo osamnaest godina (Suci 10:7, 8; 13:1), pored njihovih sedamdeset godina u Babilonu. Sva su ta razdoblja bila daleko duža od „sedam vremena“ ili doslovnih godina, ipak budući da su „sedam vremena“ spomenuta kao posljednja i konačna kazna, dokazuje da je mišljeno simbolično a ne doslovno vrijeme, premda je Hebrejska riječ prevedena sa „*sedam vremena*“ u 3. Mojs. 26:18,21,24,28, ista riječ koja je tako prevedena u Dan. 4:16, 23, 25, 32, osim što je u Danijelu dodana riječ *iddan*, dok je u

3. Mojsijevoj ostavljena da ju se razumije. Isto tako, što je naročito značajno, ponovljena je četiri puta! U Nebukadnezarovom slučaju to su bile doslovne godine, ali, kao što ćemo još vidjeti, i Nebukadnezar i njegovih „sedam vremena“ bili su predodžbeni.

„*Sedam vremena*“ Nebukadnezarevog ludila (Dan. 4:16, 23-26) *pokazalo* se kao sedam doslovnih godina, kad se bilo u stvarnosti ispunilo; i tako se *pokazalo* da je poniženje Izraela i svijeta pod „sadašnjim vlastima“ bilo sedam simboličnih vremena—dvije tisuće petsto i dvadeset doslovnih godina. Tom razdoblju sada nedostaje još dvadeset i šest godina pa da se ispuni, i učinci su već sad na djelu na svim stranama usmjeravajući prema kraju neznabožačke vlasti, i donoseći vječnu pravednost i sve blagoslove Novog saveza Izraelu i svem uzdišućem stvorenju.

Kraj Izraelovih sedam vremena

Ovo dugo razdoblje („sedam vremena“, ili 2520 godina) kazne Izraela je razdoblje neznabožačke vlasti—„vremena neznabožaca.“ Budući su, kao što smo već pokazali, „vremena neznabožaca“ počela 606. pr.Kr. i trebala se nastaviti dvije tisuće petsto i dvadeset godina, završit će 1914. A.D. (2520-606=1914). Tada će blagoslovi zapisani u kasnijem dijelu istog poglavlja (3. Mojs. 26:44, 45) biti ispunjeni. Bog će se opomenuti i ostvariti Izraelu savez kojeg je sklopio s njihovim praocima. (Rim. 11:25-27)

To se nekima može mnogo jasnije pokazati ovako:

Izraelskih „sedam vremena“ kazne = 2520 godina.

Ona su počela kad je neznabošcima bio dan rok vlasti, što je, kao što smo pokazali bilo 606. pr.Kr. Prema tome 1. A.D. je prošlo 606 godina njihovog razdoblja, i ostatak bi ukazivao na datum 1914 A.D.

Kao dokaz da je dan za godinu *Biblijska upotreba* u simboličnom proročanstvu, citiramo sljedeće slučajeve tako ispunjene: (a) Uhode su četrdeset dana lutale istražujući Kanaan, što je predočavalo četrdeset godina lutanja Izraela u pustinji. (4. Mojs. 14:33,34) (b) Kad je Bog objavio Izraelu preko Ezekijela razdoblje nedaća, prorok je to trebao simbolizirati, objavljujući, „Dan za godinu dajem ti.“ (Ezek. 4:1-8) (c) U tom istaknutom i već ispunjenom proročanstvu Dan. 9:24-27, razmotrenom u prethodnom poglavlju, u kojem je bilo pokazano vrijeme pomazanja našeg Gospodina, i također sedam godina naklonosti Izraelu nakon toga, usred kojeg je Mesija bio „pogubljen,“ korišteno je simbolično vrijeme: Svaki dan od sedamdeset simboličnih tjedana predstavljao je godinu, i tako je bilo ispunjeno. (d) Ponovno, u Dan. 7:25 i 12:7, razdoblju Papinskog trijumfa dato je tri i pol vremena, i znamo da se to ispunilo (kao što ćemo pokazati u ovom svesku) u tisuću dvijesto i šezdeset godina ($360 \times 3 \frac{1}{2} = 1260$). Isto je razdoblje spomenuto u knjizi Otkrivenje: U 12:14 nazvano je tri i pol vremena ($360 \times 3 \frac{1}{2} = 1260$); u 13:5 je nazvano četrdeset i dva mjeseca ($30 \times 42 = 1260$); i u 12:6 nazvano je tisuću dvjesta i šezdeset dana. Ispunjenje tih proročanstava biti će posebno razmotreno u nastavku. Ono što je sad dovoljno je zapaziti da se korištenje Duha riječi „vrijeme,“ na drugim mjestima, slaže sa sadašnjim korištenjem tog termina—da je u simboličnom proročanstvu „vrijeme“ simbolična godina od tri sto i šezdeset godina; i činjenica da su se tri i pol vremena, primjenjena kao mjera na trijumf otpadničke crkve, ispunila u tisuću dvjesto i šezdeset godina, ustanovljuje načelo na kojem se računalo *sedam vremena* neznabožačke vlasti ($360 \times 7 = 2520$) i dokazuje da njihov kraj treba biti 1914. A.D.; jer ako su tri i pol vremena 1260 dana (godina), sedam vremena će biti razdoblje dvostruko duže, naime, 2520 godina.

Da je Izraelskih „sedam vremena“ bilo ispunjeno u doslovnom vremenu (sedam godina), blagoslov koji im je bio zajamčen Božjim bezuvjetnim savezom s njihovim ocima bi uslijedio. (Vidi 3. Mojs. 26:45; Rim. 11:28) Međutim to nije slučaj. Oni još nisu bili uživali te obećane blagoslove; i taj savez neće biti ispunjen, kaže Pavao (Rim. 11:25, 26) sve dok izabrana Evandeoska crkva, tijelo Kristovo, ne bude bila usavršena kao njihov izbavitelj, kroz kojega će savez biti stavljen na snagu. „Jer ovo je savez što ću ga sklopiti s domom Izraelovim nakon *onih dana* (naime, nakon *sedam vremena* kazne), riječ je Gospodnja: Zakon ću svoj staviti u njihovu nutrinu i upisati ga u srce njihovo. I ja ću njima biti Bog, a oni će biti puk moj. I nitko više neće učiti bližnjega svojega, i nitko brata svojega govoreći: Spoznajte Gospoda! Ta svi će me oni poznavati, od najmanjeg među njima pa do najvećeg od njih, riječ je Gospodnja, jer ću oprostiti njihovo bezakonje i grijeha se njihova neću više spomenuti.“ (Jer. 31:33, 34; Hebr. 10:16, 17) „U one dane (dane naklonosti koji će uslijediti nakon sedam vremena kazne) neće se više govoriti: Oci jedoše kiselo grožđe, a sinovima zubi trnu. Nego će svatko (tko umire) umrijeti zbog svoga bezakonja; i svaki čovjek koji bude jeo kiselo grožđe, njemu će zubi trnuti.“ (Jer. 31:29, 30)

Obnova nakon sedamdeset godina u Babilonu nije bila oslobođenje od neznabožačke vlade; jer oni su bili i dalje potčinjen narod. Ta je obnova samo služila tome da održi narod kojem je Mesija trebao biti predstavljen zajedno. Dok je neznabožačka vlada već držala Izrael potčinjenim, da je imajući to u vidu, naš Gospodin objavio da oni trebaju nastaviti biti gaženi sve dok vremena neznabožaca ne isteknu, ili budu ispunjena. Svijet je svjedokom činjenice da je kazna Izraela pod vlašću neznabožaca bila stalna od 606. pr. Kr., da još uvijek traje,

i da nema razloga očekivati njihovu nacionalnu obnovu prije 1914. A.D. granice njihovih „sedam vremena“—2520 godina. Međutim kako se ovo dugo razdoblje njihove nacionalne kazne približava kraju možemo vidjeti određene znakove da će neplodno drvo smokve propupati, pokazujući da zimsko vrijeme zla završava, i da se Milenijsko ljeto približava, koje će u potpunosti obnoviti njihovo obećano nasljedstvo i nacionalnu neovisnost. Činjenica da su sada velike pripreme i očekivanja u odnosu na povratak Izraela u njihovu zemlju je samo po sebi jak dokaz koji potkrepljuje ovo Biblijsko učenje. Glede značaja tog i takvog događaja, vidi prvi Svezak, str. 286-298.

Drugi pravac svjedočanstva

Još jedan pogled na vremena neznabožaca je predstavljen u Danijelu—Poglavlje 4. Ovdje je snažno ilustrirana čovjekova prvobitna vlast nad cijelom zemljom, njeno uklanjanje, i izvjesnost njene obnove, koja treba početi na kraju vremena neznabožaca, u snu danom Nebukadnezaru i njegovom tumačenju od Danijela, i ispunjenju na Nebukadnezaru.

U svom snu Nebukadnezar je „vidio usred zemlje drvo silne visine. Drvo je naraslo i postalo jako, visinom je doprlo do neba, a vidjelo se s krajeva sve zemlje. Lišće mu je bilo lijepo, a plod obilan, i na njemu je bilo hrane za sve. Pod njim su zvijeri poljske tražile sjenu, na granama su njegovim boravile ptice nebeske i od njega se hranilo svako stvorenje. Zatim sam u viđenjima koja su mi na postelji prolazila glavom vidio, i gle, stražar, sveti, silazi s neba. Vičući glasno, rekao je ovako: Posijecite drvo i odsjecite mu grane! Stresite mu lišće i razbacajte plodove! Neka pobjegnu zvijeri ispod njega i ptice s grana njegovih! Ali mu panj s korijenjem ostavite u zemlji, u

okovima željeznim i bakrenim, u travi poljskoj! Neka ga kvasi rosa nebeska i neka sa zvijerima dijeli raslinje zemaljsko. Neka mu se promjeni srce ljudsko i neka mu se da srce životinjsko i *sedam vremena* neka prođe preko njega. To je odluka koju su prenijeli stražari i presuda koju su objavili sveti kako bi živi znali da Svevišnji vlada kraljevstvom ljudskim i da ga daje kome hoće i nad njim postavlja najnižega od ljudi.“

Ovo izuzetno stablo, u svojoj slavi i ljepoti, predstavljalo je prvu vlast na zemlji datu ljudskoj rasi u njenom predstavniku i poglavaru, Adamu, kojem je Bog rekao, „Rađajte se i množite se, napunite zemlju i sebi je podložite, i *vladajte* nad ribama morskim i letećim stvorenjima nebeskim i nad svim stvorenjima što se miču po zemlji!“ (1. Mojs. 1:28) Prvobitna slava i moć koje su bile povjerene čovjeku bile su zaista uzvišene, i bile su nad cijelom zemljom, da blagoslovi, i hrani, i zaštiti i zakloni svako živo biće. Međutim kad je grijeh ušao, došla je zapovjed da se posiječe drvo, i slava i ljepota i moć čovječanstva bili su uzeti; i niža stvorenja više nisu nalazila zaklon, zaštitu, i blagoslov pod njegovim utjecajem. Smrt je posjekla veliko stablo, rasula njegov plod i lišće, i ostavila niža stvorenja bez njihovog gospodara i dobročinitelja.

Barem kad je čovjek u pitanju, sva moć da se obnovi izgubljena vlast beznadno je otišla. Međutim s Božjeg stajališta nije bilo tako. Vlast je prvobitno ponikla iz njegovog plana, i bila je njegov velikodušan dar; i premda je on zapovjedio da ju se posiječe, ipak je korijen—Božji naum i plan obnove—ostao, premda okovan sa jakim okovima kako ne bi mogao niknuti sve do božanski određenog vremena.

Kao što se u snu figura mjenja od panja drveta do čovjeka poniženog i izbačenog iz društva i sličnog zvijerima, s razlogom jer je svrgnut s prijestolja i sva je njegova slava odstupila od njega, tako vidimo i čovjeka, palog, poniženog gospodara zemlje: njegova slava i vlast su odstupili od njega. Sve od kada je presuda prešla na njih, ljudska je rasa imala svoj udio sa zvijerima, i ljudsko je srce postalo zvijersko i izopačeno. Kako je upečatljiva slika, kad razmotrimo sadašnje i prošlo polucivilizirano i divljačko stanje velike mase ljudske rase, i da je samo jedna mala manjina koja teži prevladati silazni trend uspjela samo u ograničenoj mjeri, i sa velikom borbom i stalnim naporom. Rasa mora ostati u svojoj degradiranosti, pod vlašću zla, sve dok lekcija ne bude bila naučena, da Svevišnji vlada kraljevstvom ljudskim, i da ga daje kome hoće. I dok je čovjek u tom degradiranom stanju Bog dopušta da neki od najnižih karaktera među njima vladaju nad njima, kako bi se njihovo sadašnje gorko iskustvo moglo u budućnosti pokazati od trajne koristi.

Točno prema Danijelovom tumačenju, rečeno nam je da se „sve ovo ispunilo na kralju Nabukodonosoru,“ i da je u tom suludom, degradiranom, zvijerskom stanju lutao među zvijerima sve dok *sedam vremena* (sedam doslovnih godina u njegovom slučaju) nije prošlo nad njim. Danijelovo tumačenje sna odnosi se jedino na njegovo ispunjenje na Nebukadnezaru; međutim činjenica da su san, njegovo tumačenje i ispunjenje svi tako pažljivo navedeni ovdje dokaz je da je priča imala svoj cilj. I njegova nevjerovatna prikladnost kao slike božanskog nauma u podrgavanju cijele rase vlasti zla za njeno kažnavanje i ispravljanje, kako bi ju u određeno vrijeme Bog mogao obnoviti i uspostaviti u pravednosti i vječnom životu, opravdava nas u njenom prihvaćanju kao namjenjene pred slike.

San je u svom ispunjenju na Nebukadnezaru posebno vrijedan pažnje kad se sjetimo da je on bio učinjen predstavnikom vladajuće *glave* ljudske vlasti (Dan. 2:38), i, kao gospodaru zemlje, Bog mu se obratio preko proroka gotovo istim riječima s kojima se iprva obratio Adamu—„Bog nebeski tebi daje kraljevstvo i silu, snagu i slavu. I gdje god boravili sinovi ljudski, zvijeri poljske ili ptice nebeske, on ih je predao tebi u ruke i postavio te gospodarom nad svima njima.“ (Dan. 2:37, 38; Usporedi 1. Mojs. 1:28) Nakon toga, Nebukadnezar je zbog grijeha, primio „sedam vremena“ kazne, nakon kojih mu se razum počeo vraćati, i bila je ostvarena obnova njegove vlasti. On je bio ponovno utvrđen u svom kraljevstvu, i bilo mu je dodano veličanstvo nakon što je naučio potrebnu lekciju na koju je ukazao u sljedećem odlomku:

„Po isteku tih dana, ja, Nabukodonosor, oči svoje podigoh k nebu i moj mi se razum povrati; i blagoslovih Svevišnjega te stadoh slaviti i veličati onoga koji živi dovijeka; jer njegova vlast vlast je vječna, i njegovo je kraljevstvo od koljena do koljena. I sve žitelje zemlje drži se kao da ne postoje; a on po svojoj volji postupa s vojskom nebeskom i sa žiteljima zemaljskim. I nitko ne može zadržati ruku njegovu ili mu reći: Što radiš? U taj čas moj mi se razum povrati, i na slavu mojega kraljevstva vrati mi se moje veličanstvo i moj sjaj. I potražiše me moji savjetnici i odličnici moji; i ja se utvrdih u svojem kraljevanju, i neizmjerna veličina bijaše mi pridodana. Sada ja, Nabukodonosor, slavim i uzvisujem i veličam Kralja nebeskoga, čija su sva djela istina a putovi mu pravda, i koji može poniziti one koji hode u oholosti.“

Nebukadnezarevo propadanje bilo je predodžba ljudskog propadanja pod zvijerskim vladavinama tijekom sedam simboličnih vremena ili godina—dan za godinu, 2520

godina—od njegovih dana pa naovamo. I treba primjetiti da se to točno slaže sa sedam vremena prorečenih za Izraela, koja, kao što smo upravo vidjeli, završavaju 1914. A.D. Upravo je pod tim Nebukadnezarom Izrael bio odveden u zatočeništvo u Babilon, kad je kruna Božjeg kraljevstva bila uklonjena, i sedam vremena započelo.

U savršenom skladu s time je Bog, prikazujući te neznabožačke vladavine, pokazao ih Danijelu kao divlje zvijeri, dok je Kraljevstvo Božje pri njihovom završetku prikazano kao da je dano *jednome koji je kao sin čovječji*.

Mi ne znamo ni za kakav razlog za zapisivanje ovog komadića povijesti poganskih kraljeva osim da se tako predskaje izopačenje i trajanje vremena neznabožaca. Da je njegovih sedam godina propadanja prikladno prikazalo ljudsko snižavanje, je činjenica; da je Bog obećao obnovu zemaljske vlasti nakon što ljudstvo nauči izvjesne velike pouke, je također činjenica, i da sedam simboličnih vremena neznabožaca (2520 godina) završava točno u trenutku kad će čovječanstvo naučiti svoju vlastitu izopačenost i sadašnju nesposobnost da vlada svijetom u njegovu korist, i biti spremno za Božje kraljevstvo i vlast, je treća činjenica. I prikladnost slike tjera nas na uvjerenje da je Nebukadnezarovih sedam godina, iako doslovno ispunjenih na njemu, ipak imalo veće i šire značenje kao predlika sedam simboličnih vremena neznabožačke vlasti, koje je on predstavljao.

Točan datum Nebukadnezarovog izopačenja nije naveden, a to i nema nekakve posljedice, zato što je razdoblje tog izopačenja predočavalo cijelo razdoblje neznabožačke vlasti, koje je počelo kad je kruna predodžbenog kraljevstva Božjeg bila uklonjena sa Sidkije. Ono je bilo zvjersko od svog samog početka, i njegovi su dani odbrojani: Jehova je postavio njegove granice, i one se ne mogu proći.

Kakav se osvježavajući izgled pruža na kraju tih sedam vremena! Niti Izrael niti svijet čovječanstva predstavljen s tim narodom više neće biti gažen, potlačen i loše vladan od zvjerskih neznabožačkih sila. Božje i Kristovo Kraljevstvo će tada biti uspostavljeno na zemlji, i Izrael i cijeli svijet biti će blagoslovljeni s njegovim zakonitim i pravednim autoritetom. Tada će korijen obećanja i nade najprije zasađen u Edenu (1. Mojs. 3:15), i nošen kroz potop i presađen sa Izraelom predodžbenim narodom (1. Mojs. 12:1-3), niknuti i ponovno procvasti.

On je počeo nicati prilikom prvog dolaska našeg Gospodina, međutim još nije došlo određeno razdoblje da cvijeta i donese blagoslovljeni plod u obnovi svega. Međutim prilikom kraja vremena neznabožaca sigurni znakovi proljeća neće nedostajati, i bogat će biti ljetni plod i slavna će jesenska žetva biti požnjevena i u njoj će se uživati u vječnim dobima slave koja će uslijediti. Tada će prvobitni gospodar zemlje biti, obnovljen s razumom, u potpunosti vraćen, s dodanom izvrsnosti i slavom, kao i u predsluci, i hvaliti će i uzvisivati i slaviti Kralja nebeskog.

Mi već vidimo kako se razum vraća čovječanstvu: čovjek se u određenom smislu budi s obzirom na svoju degradiranost i pokušava poboljšati svoje stanje. Oni razmišljaju, planiraju, i snuju planove za boljim stanjem od onoga kojem su bili podloženi pod zvjerskim silama. Međutim prije nego što dođu do priznanja Boga i njegove vlasti nad svime, iskusit će još jedan užasan napad ludila, od koje borbe će se probuditi slabi, bespomoćni, iscrpljeni, međutim s razumom utoliko obnovljenim da će priznati i pokloniti se autoritetu onoga koji dolazi da ponovno uspostavi davno izgublenu, prvu vlast, i to na trajnom temelju iskustva i spoznaje i dobra i zla.

Istina je, mi imamo velika očekivanja, da će u narednih

dvadeset i šest godina sve sadašnje vladavine biti svrgnute i rastavljene; međutim mi živimo u posebnom i naročitom vremenu, „Danu Jehovinom,“ u kojemu će stvari kulminirati brzo; i pisano je, „skraćeno će djelo izvršiti Gospod na zemlji.“ (Vidi 1. svezak, 15. pogl.) U proteklih jedanaest godina te su stvari propovjedane i uglavnom objavljene kao što je gore navedeno; i u tom je kratkom vremenu razvoj utjecaja i instrumenata za podriivanje i svrgavanje najjačih zemaljskih carstava bio veličanstven. U tom su vremenu komunizam, socijalizam i nihilizam izniknuli u snažnu egzistenciju, i već prouzročuju veliku nelagodu među vladarima i velikašima na zemlji, koji se tresu od straha i iščekivanja onoga što dolazi na svijet; jer su sadašnje sile bile snažno uzdrmane, i na kraju će proći u velikoj graji.

S obzirom na ovaj snažan biblijski dokaz što se tiče vremena neznabožaca, mi ga smatramo ustanovljenom činjenicom da će konačan kraj kraljevstava ovog svijeta, i potpuna uspostava Kraljevstva Božjeg, biti ostvaren s krajem 1915 A.D. Tada će molitva Crkve, sve od odlaska njenog Gospodina—„Dođi kraljevstvo tvoje“—biti uslišena; i pod tom mudrom i pravednom upravom, cijela će zemlja biti ispunjena sa slavom Gospodnjom—sa spoznajom, pravednosti i mirom (Psal. 72:19; Iza. 6:3; Hab. 2:14); i volja će Božja biti „*kako na nebu tako i na zemlji.*“

Danijelova izjava da će Božje Kraljevstvo biti podignuto, ne nakon što se ta zemaljska kraljevstva raspadnu, nego u njihovim danima, dok još postoje i imaju moć, i da će Božje Kraljevstvo razbiti u komadiće i proždrijeti sva ta kraljevstva (Dan. 2:44), je vrijedna našeg posebnog razmatranja. Tako je bilo sa svakom od tih zvjerskih vladavina: postojalo je prije

nego je steklo sveopću vlast. Babilon je postojao davno prije nego je osvojio Jeruzalem i stekao vlast (Dan. 2:37, 38); Medo-Perzija je postojala prije nego je osvojila Babilon; i tako sa svim kraljevstvima; najprije su morala postojati i primiti nadmoć prije nego su mogla osvojiti druge. Jednako je tako i s Božjim Kraljevstvom: postojalo je u obliku embrija osamnaest vijekova; ali, sa svijetom općenito, bilo je podložno „višim vlastima,“ „od Boga postavljenima.“ Sve dok njihovih „sedam vremena“ ne prođe, Božje Kraljevstvo ne može doći do univerzalne vlasti. Međutim, poput drugih, ono mora dobiti moć odgovarajuću da svrgne ta kraljevstva prije nego ih razbije na komadiće.

Stoga u ovaj „Dan Jehovin,“ „Dan nevolje,“ naš Gospodin uzima u ruke svoju veliku moć (dosad uspavanu) i vlada, i to je ono što prouzročuje nevolju, iako svijet to neće neko vrijeme prepoznati. Da će sveti imati udjela u ovom djelu razbijanja na komadiće sadašnjih kraljevstava, u to ne može biti nikakve sumnje. Pisano je, „Da svežu careve njihove u lance, i vlastelu njihovu u okove gvozdene, - snažne - I izvrše na njima napisani sud. Ova je čast svima svecima njegovim.“ (Psal. 149:8, 9) „A onome tko pobjedi i tko se bude držao djela mojih sve do kraja, dat ću vlast nad narodima, te će upravljati njima palicom željeznom; kao posudu lončarsku satrt ćeš ih (*carstva*).“ (Otkr. 2:26, 27; Psal. 2:8, 9)

Međutim naše razmatranje, u prethodnom svesku, o velikoj razlici u karakteru između Kraljevstva Božjeg i zvjerskih zemaljskih kraljevstava, priprema nas da također vidimo razliku u načinima ratovanja. Metode osvajanja i razbijanja biti će vrlo različite od bilo kojih s kojima se prije svrgnulo nacije. Onaj koji sada uzima u ruke svoju veliku moć da vlada pokazan je simbolično (Otkr. 19:15) kao jedan čiji mač izlazi iz

njegovih usta, „da njime udari narode. On će ih pasti željeznom palicom.“ Taj mač je ISTINA (Efež. 6:17); i živi sveci, isto tako kao i mnogi iz svijeta, su sada korišteni kao Gospodinovi vojnici u svrgavanju grešaka i zala. Međutim neka nitko ne zaključi brzopleto da je ovdje simbolizirano miroljubivo *obraćenje nacija*; jer mnogi biblijski reci, kao što su Otkr. 11:17, 18; Dan. 12:1; 2. Sol. 2:8; Psalmi 149. i 47. naučavaju sasvim suprotno.

Stoga, ne budite iznenađeni, kada u narednim poglavljima predstavimo dokaze da je uspostavljanje Kraljevstva Božjeg već počelo, da je u proročanstvu istaknuto da je ono počelo iskazivati svoju moć 1878. A.D. , i da je „boj onog velikog dana Boga Svemogućega“ (Otkr. 16:14) koji će završiti 1915. A.D., s potpunim svrgavanjem sadašnje zemaljske vladavine, već počeo. Sakupljanje vojski je jasno vidljivo sa stanovišta Božje Riječi.

Ako je naša vizija, bila neometana predrasudom, kada smo uzeli teleskop Božje Riječi pravilno podešen mi možemo vidjeti s jasnoćom karakter mnogih događaja koji se trebaju odigrati u „Danu Gospodnjem“—da smo mi usred tih događaja, i da je „Veliki Dan Njegovog Gnjeva došao.“

Mač istine, već naoštren, treba udariti svaki zli sistem i običaj—građanski, društveni i crkveni. Zapravo mi možemo vidjeti i više od toga da je udaranje već počelo: sloboda misli, i ljudska prava, civilna i vjerska, davno izgubljena iz vida pod kraljevima i carevima, papama, sinodima, vijećima, tradicijama i učenjima, cijenjena su i zahtijevana kao nikada prije. Unutarnji sukob se već raspiruje: on će okončati dugu pauzu poput vatre koja proždire i ljudski sistemi, i pogreške, koji su stoljećima sputavali istinu i tlačili uzdišuće stvorenje, moraju se rastopiti pred njom. Da, istina—raširena i povećana

spoznaja o njoj—mač je koji zbunjuje i ranjava poglavare mnogih zemalja (Psal. 110:6). Ipak kakav se blagoslov prikriva u toj nevolji: To će pripremiti čovječanstvo za punije cijenjenje pravednosti i istine, pod vladavinom Kralja Pravednosti.

Kako će ljudi na koncu doći do zaključka da je pravda postavljena za mjerilo i pravednost za spravu mjernu (Iza. 28:17), oni će također naučiti da jedino stroga pravila pravde mogu osigurati blagoslove koje žele. I potpuno obeshrabreni sa svojim vlastitim putevima i bijednim plodom sebičnosti, oni će izraziti dobrodošlicu i rado se podložiti pravednom autoritetu koji preuzima vlast; i tako, kao što je pisano, „Doći će želja svih naroda“—Kraljevstvo Božje, pod apsolutnom i neograničenom vlašću Jehovinog Pomazanika.

„Mi živimo, mi prebivamo,
 U veličanstvenom i strašnom vremenu.
 Doba dobu govori,
 Biti živ je uzvišeno.
 Čuj! Tutnjava među narodima,
 Željezo puca s glinom:
 Čuj! Kako zvuči? To stvorenje
 Uzdiše za boljim danom.

„Podrugljivci se ismijavaju, Nebo promatrajući,
 Imaju samo jedan sat za borbu.
 Pogledaj kako se proročanska istina razvija!
 Bdi! I čuvaj svoje haljine bijelima.
 O, neka sva duša u tebi
 Za istinu ide nadaleko i naširoko!
 Udari! Neka svaki živac i tetiva
 Govori dobima—govori za Boga!“